

POCIASK (5) *sb m*

o jasne, a pochylone.

sg N pociąsk (5). ◇ [I pociąski(e)m.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

Narzędzie do wygarniania węgla i popiołu z pieca; pogrzebacz; rutabulum BartBydg, Mącz, Cn; carbotrax, tractula, vertibulum BartBydg; hama Mącz (5) : Carbotrax, pocyask, tractula grzebło BartBydg 23; Rutabulum, instrumentum dictum a proruendo igne, ut panes coquantur, crukva, pocyaszka BartBydg 134b, 168b; Hama, Pociask którym ognia przygrzebają. Mącz 153a, 362c.

[Zwroty: »dać pociaskiem«: Mufyła [kupiec] pierzchnąć ná zad záfyę/ Gdy mu oczy futo pyafkyem/ Zá fýę dano poćyafkyem. TragŻebr A3v.

»wygrzebać pociaskiem«: Wpiecu ieft wiele popiołu/ kalfćie wygrzebać poćiafkiem. Im ofen ift vil afche/ lafz heraus thun mit eyner krůcken. Wokabul 1539 O3v.]

Synonimy: grzebło, kociuga, kosior, krukwa, ożog, pogrzebacz, pogrzebaczka, pomiotło, przygrzebacz, przygrzebadło.

EW, AL